

7.listopad

Umijeće izbora ukorijenjeno je u nama ljudima. Mi smo stvorenja odluke. Odluka pretpostavlja veliki govor o vrednotama, jer upravo se u vrednotama rađa izazov za našu slobodu. „Gdje je naše blago, ondje će biti i naše srce“.

U našem odnosu s Isusom izbor neposredno uzima okus življenoga, što isključuje apstraktno istraživanje. Uči nas da kada se susretne Boga trebamo biti dovoljno realisti da ostavimo iza sebe svaki drugi vid postojanja, življenja, moći, ljubavi koji bi se željeli oduprijeti temeljnom opredjeljenju. Isus zahtijeva ne samo da bude „konkretna vrednota“, nešto dominirajuće iskustvo. Posjedovati blago u banci je posjedovanje „konkretne vrednote“. Potrošiti blago zbog neposrednog zadovoljenja je preobraženje blaga u „življeno iskustvo“. Dotle treba stići, u nasljedovanju, istinski Isusov učenik.

Nemati gdje glavu nasloniti. Ići i naviještati Evandjelje. Staviti ruku na plug i ne okretati se. Sve su to i te kako snažna iskustva. Nalazimo se u praktičnom znanju postignutom posredstvom konkretnog odnosa. U ovom je slučaju riječ o osobnom odnosu s Isusom. Isus traži od „svojih“ da osobno urone u Njega. „Živjeti u Kristu“ nije metafora. Nije to ni afektivno uzbuđenje. Življenje u Njemu je podvrgavanje naše ljudskosti jakosti i oštirini Njegovog čovječstva.

Ako želimo nasljedovati Isusa, bez snažnih iskustava, želimo cilj ali ne i nužna sredstva. Nužna nam je odluka da prekinemo sa slikom majke, svijetom potreba i materijalnih sigurnosti, s onom oca, svijetom naklonosti, dužnosti i odnosa i s uvjetovanostima vlastitoga ja, sigurnosti vlastite brazde i vlastitoga identiteta kojega čuvamo.

Mi smo ljudi nedovoljni samima sebi. Zato stavljamo vlastito povjerenje iznad sebe ili ispod sebe, u nebo ili pod zemlju. Kao religiozni ljudi trebamo svoju sigurnost staviti u Boga. Prije nasljedovanja želimo učiniti druge stvari. Izvršiti svoje dužnosti, poštivati svoje naklonosti. Želimo činiti najprije ono što nam leži na srcu. To postaje naš vođa, naš pastir, naš bog, ono što se bojimo izgubiti i što stavljamo iznad svake stvari. Nažalost, uvijek će nešto prije Gospodina. Svaka naklonost, prije ili izvan Njega, je preljubnica.

Ravnodušnost prema Gospodinu možemo imati i u odnosu prema samima sebi. Ne smijemo gledati ono što je iza nas, naš vlastiti ja i našu povijest, nego ono što stoji ispred nas, Bog i Njegova riječ. Ne smijemo tražiti sigurnosti u samima sebi. Nije važno tko smo mi i koja je naša povijest. To je zla pretpostavka iz koje ne možemo izvući Božja obećanja. Jedincata je sigurnost tražiti u poslušnosti Njemu i u Njegovoj budućnosti. (fač)